

Autor: Karel Kaiser

Pokus o zákaz Dělnické strany lze chápat dvojím způsobem. Buď jako podvolení se mediálnímu tlaku určité části lidí a politiků, volajících po „bránící se demokracii“ s ohledem na „nemorální, antidemokratické a lidská práva popírající“ projevy Dělnické strany, či snad přípravu na obdobný pokus u komunistické strany, s jejichž zákazem kalkuluje sorta věčných antikomunistů, popřípadě jako kombinaci obou. Po zkušenostech s vládní argumentací u Nejvyššího správního soudu, která byla více než chabá, se nabízí otázka, zda budou z vládní nepřipravenosti těžit spíše ti, kteří budou v budoucnu navrženi na zákaz, anebo se jednalo o taktické „odfláknutí“, jaké počítalo se zachováním vcelku bezvýznamné obskurní partaje (která je v těchto dnech jistě skrz naskrz prošpikovaná agenty a šikovně si prozkoumalo terén. Ano, lze předpokládat, že si určité kruhy na Dělnické straně testovaly bitevní pole pro pozdější zákaz komunistické strany. Proč bychom se měli mít na pozoru, i když nám nejsou komunisté dvakrát sympatičtí.

Český antikomunismus je něco, na což se geniálním způsobem vztahuje lidové pořekadlo o průvodu s křížkem po funuse. Reprezentovaný povětšinou naivními morálními intelektuály představuje si politiku jako manichejský střet vlastních (dobrých) mravů s mravy, reprezentovanými „stranou zla.“ Tito lidé, pro které je polistopadový vývoj dovršením jakési předem skryté a rozumem poznané cesty, na jejímž konci stojí ideální obec pravdy a lásky, dnes volají po zrušení komunistické strany. Proč? Proto, že neguje celý polistopadový vývoj. Pomineme-li fakt, že samotná tolerance názorů, které zpochybňují určitý aktuální stav systému je nejenom součástí demokracie, ale naopak je i vítaná, nelze se nad naivismem strany Pravdy a lásky než pousmát.

Naši současní antikomunističtí moralizátoři stáli v nemalém počtu u zrodu celého „polistopadového systému“. Oni do něj zpočátku vložili kontinuitu na předlistopadový právní systém, oni vyřkli větu „nebudeme jako oni“. **Pokud jsem měl ve výjimečné situaci něčí existenci v rukou a dal jsem mu možnost existovat nadále, avšak úplně od nuly a s novými pravidly, na kterých on bude mít podíl, nemohu se ve stavu nových pravidel odvolávat na pravidla stará.** Antikomunisté mají představu, že jejich morální idealismus je nad politikou a umožňuje v libovolnou chvíli zavelet ke zpětnému chodu a měnit pravidla za pochod. Mýlí se.

Nelze se ubránit dojmu, že celý dnešní antikomunismus je pouze vyjádřením vlastní frustrace

a dezorientace ve světě zcela nových politických pojmů. Je pouze negací a pohodlným postojem, který nic neriskuje a ze subjektivního „antikomunistického“ já se snaží vyvozovat kolektivní kritérium toho, „co by se mělo.“ Být antikomunistou mělo smysl v době, kdy takový postoj mohl znamenat provaz na ruzyňském dvoře, práci v uranovém dole, nebo ubití ve sklepení budovy Státní bezpečnosti. V rámci systému, který se nazývá demokratickým a kde jsou si komunista, demokrat, nacionalista a anarchista politicky naprosto rovni, nestačí být „anti“, ale je potřeba přijít s pozitivní koncepcí a ideou.

Aby nedošlo k mýlce, pisatel tohoto textu se považuje za antimarxistu, antirovnostáře a nic mu není vzdálenější, než systém, který se kontroluje myšlení a životy lidí, ať je jeho barva rudá, hnědá, nebo černá, ale zároveň si uvědomuje realitu a chápe, že archaickými politickými pojmy, které ztratily účinnost a popisnou schopnost, nelze donekonečna vysvětlovat lidský život. Současní komunisté, kteří se dovolávají Stalina a zlatých politických zítřků, nejsou nic jiného než nostalgici, jejichž vize jsou realitě tolik vzdálené, jako neonacistické bláboly o rasové válce. Proti jednotlivcům, kteří napadnou druhé kvůli barvě kůže, nebo pro jejich třídní původ je samozřejmě potřeba tvrdě zakročit, ale nemá smysl z těchto excesů vyvozovat široké společenské závěry a oklešťovat politickou svobodu.

Místo aby dnešní antikomunisté například přišli s pozitivní popisnou analýzou současných jevů a na základě krachu univerzalistických představ globální tržní ekonomiky přispěli s nápady, jak zabránit novým sociálním střetům, kde nebude hrát roli proletariát, vzbouřený proti buržoazii, ale naopak přistěhovalci z třetího světa, kterým neoliberalní systémy nedovedly nabídnout nic jiného, než občanskou asimilaci a postavení bezvýznamného kolečka v bezohledném soukolí „všemocné ruky trhu“ varují nás před spojenectvím komunistů a sociálních demokratů. Raději, než zaměřit svou pozornost na desetitisíce imigrantů, pod jejichž nápoem téměř kolabují hranice Evropy, všímají si pubescentů s rudými vlajkami na oslavách prvního máje. Než aby si uvědomili, že Rusko je klíčem k ekonomickému oživení hospodářských tahounů EU a že někteří tahouni, jako Německo, jsou klíčovými obchodními partnery České republiky, konfrontačním způsobem podporují Radar a balamutí nás jakýmsi civilizačními floskulami, kterým už pomalu neberou vážně ani jejich architekti z amerických geopolitických think-tanků.

Jestli si takto mnozí léčí svědomí z vlastní komunistické minulosti, dobrá, sebereflexe je chvályhodná. Pomalu je ovšem čas se nostalgického klímání probrat.